

ŞEVKET BULUT'UN HİKÂYELERİNDE KİŞİLER DÜNYASI THE CHARACTERS IN ŞEVKET BULUT'S STORIES

Prof. Dr. Mustafa KARABULUT

Adıyaman Üniversitesi, Fen-Edebiyat Fakültesi,
Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü
ORCID NO: 0000-0001-6259-0868

ÖZET

Cumhuriyet dönemi Türk hikâyeciliğinin önemli isimlerinden olan Şevket Bulut, sekiz hikâye kitabı kaleme almıştır. Onun hikâyelerinde geniş bir şahıs kadrosu vardır. Yazar, hikâye kahramanlarını yakından tanıdığı Anadolu insanından seçer. onun hikâyelerinde görülen şahsiyetler genel olarak günlük hayatta karşılaşılan kişilerdir. Yazar, aydına karşı halkı savunduğu için de hikâye karakterlerini halkın içinden seçer. Yazar, Güneydoğu Anadolu Bölgesi'ni tanıdığı için bu bölgedeki insanların yaşayış, kültür, gelenek-görenek ve dramını canlı bir şekilde dile getirir. Bulut'un gözleme dayanan hikâyelerinde bu durum daha iyi işlenir. Anadolu'nun yoksul insanları, kadını, erkeği, çocuğu, delileri, hocaları, küçük memurları, köy ağaları...vb. toplumun birer üyesi olarak hikayelerde yer alır. Bulut'un hikâyelerindeki şahıslar yapmacıktan uzaktır. Yazar, realist bir tavırla hikâye karakterlerinin gerçeğe uygun olmasına önem verir. Bu çalışmada Şevket Bulut'un hikâyelerindeki şahıslar şu başlıklar altında ele alındı: Cinsiyetlerine, yaş durumuna, meslek gruplarına, yaşadıkları muhite, sosyal ve ahlaki durumlarına, inanç yapısına ve milliyetlerine göre kişiler.

Şevket Bulut'un bazı hikâyelerinde şahıs kadrosu kalabalık iken bazılarında ise olay örgüsü iki-üç kişi arasında geçer. Bir kısım hikâyede ise vaka zinciri belirli tipler etrafında şekillenir. Bu hikâyelerden bazılarını şöyle ifade etmek mümkündür: Gözleri Sulu Meryem, Sığıntı, Yumuşçu Nine, Delinin Ağzındaki Meme, Takoz Ahmet, Yalnız Mezar, Eğitimci Bal Hasan, Ejder Dayı'nın Öküzleri, Elbistanlı Şemo vb. "Gözleri Sulu Meryem" isimli hikâyede Dilenci Meryem yakınlarını yirmi yıl önce Erzincan depreminde kaybetmiş, yaşlı ve ak saçlı bir kadındır. Kimsesiz ve korumasız olduğu için dilenerek geçimini sağlar. Yazar bu hikâyede kimsesiz ve yoksul insanları Meryem'in şahsında verir. "Al Karısı" isimli hikâyedeki Fatma gelinin kaynanası en belirgin kaynana tipi olarak görülmektedir. Fatma'nın evliliğinin üzerinden yedi yıl geçmesine rağmen çocuğu olmamıştır. Bu çalışmada amaç, Şevket Bulut'un hikayelerindeki kişi kadrosunu ortaya koymaktır.

Anahtar Kelimeler: Şevket Bulut, Türk Hikayeciliği, Kişiler Dünyası.

ABSTRACT

Şevket Bulut, one of the important names of Turkish storytelling in the Republican era, wrote eight story books. There is a large cast of characters in his stories. The author chooses the heroes of the story from the Anatolian people, whom he knows closely. The personalities seen in his stories are generally people encountered in daily life. Since the author defends the people against the intellectuals, he chooses the story characters from among the people. Since the author knows the Southeastern Anatolia Region, he vividly expresses the life, culture, tradition and drama of the people in this region. This situation is handled better in Bulut's observational stories. The poor people of Anatolia, women, men, children, madmen, teachers, petty officials, village masters...etc. takes place in the stories as a member of the society. The people in Bulut's stories are far from pretentious. The author attaches importance to the fact that the characters of the story are realistic with a realistic attitude. In this study, the people in Şevket Bulut's stories were discussed under the following headings: People according to their gender, age status, occupational group, neighborhood, social and moral status, belief structure and nationality.

In some of Şevket Bulut's stories, the cast of characters is crowded, while in others, the plot takes place between two or three people. In some stories, the chain of cases is shaped around certain types. It is possible to express some of these stories as follows: Gözleri Sulu Meryem, Sığıntı, Yumuşçu Nine, Delinin Ağzındaki Meme, Takoz Ahmet, Yalnız Mezar, Eğitimci Bal Hasan, Ejder Dayı'nın Öküzleri, Elbistanlı Şemo etc. In the story " Gözleri Sulu Meryem", Beggar Meryem is an old and white-haired woman who lost her relatives in the Erzincan earthquake twenty years ago. She makes a living by begging because she is forlorn and unprotected. In this story, the author gives the orphaned and poor people in the person of Meryem. Fatma bride's mother-in-law in the story "Al Karısı" is seen as the most prominent mother-in-law type. Although seven years have passed since Fatma's marriage, she had no children. The aim of this study is to reveal the cast of characters in Şevket Bulut's stories.

Anahtar Kelimeler: Şevket Bulut, Turkish Stories, The Characters.

GİRİŞ

Türk hikâyeciliğinin önemli isimlerinden olan Şevket Bulut (31.07.1936-17.09.1996), Kilis'in Musabeyli bucağına bağlı bir köyde dünyaya gelmiştir. Babası, 1944'te mide kanamasından ölür. İlk hikâyesi 1970 yılında Hareket Dergisi'nde yayımlanan "Odacı Mehmet Efendi"dir. Bulut'un sekiz hikâye kitabı vardır: Al Karısı (1971), Sarı Arabalar (1974), Dilek Çınarı (1975), Kefensiz Ölüler (1984), Baharı Göremeyen Çocuklar (1996), Sınırdaki Tarla (1996), Yıkık Minare (1996), Derin Kuyu (2007).

Yazar, Kahramanmaraş'ın ilçelerini ve birçok köyünü yakından tanıdığı için hikâyelerinde bu yörelerin insanını çok iyi yansıtır. "Şevket Bulut, sözlü ve yazılı kültürümüzün, halkımızın

hayat, gelenek, inanç vb. tarihsel, toplumsal yapımızın asıl kurucu öğelerinin daha küçük yaştan itibaren, bilinçli bir şekilde ayrımında olmasa bile tam ortasından vurup geçen bir hayat yolunda yürümüştür. Doğu, Güney ve Güneydoğu bölgelerinin insanî, kültürel ve tarihsel birikimini, bizzat yaşayan bir tanık olarak küçük yaşlardan itibaren tanıma ve bu birikimle donanma şansını yakalamıştır.” (Lekesiz, 2001: 186).

ARAŞTIRMA VE BULGULAR

Şevket Bulut hikâyelerini hissederek, severek, gözlemleyerek ve acıyarak yazmıştır. “Sanatta yerli malzeme kullanarak mahallilikten milliliğe geçileceğine inanan Şevket Bulut topladığı malzemeleri hikâyelerinde ustalıkla kullanmıştır. Şevket Bulut yaşadıklarını bütünüyle gözlemlemiş bir psikolog, folklorcu, sosyolog gözüyle güney (Güneydoğu Anadolu) insanının değer dünyasına ışık tutmuştur.” (Karadoğulları, 2007: 133). Bulut’un Anadolu insanına verdiği değer, onun tam anlamıyla Anadolu ve milli bir yazar olduğunu gösterir.

Bulut, Türk edebiyatının Anadolu’yu ve Anadolu insanını realist bir tarzda dile getiren yazarlarından. “Anadolu’nun zengin kültürünü hikâyelerinde başarılı bir biçimde yansıtmıştır. Eserlerinde işlediği konular bakımından, Ömer Seyfettin, Refik Halit Karay ve Memduh Şevket Esenal hikâyeciliğinin bir uzantısıdır. Hikâyelerinde daha çok, halkın gelenek ve göreneklerini, inancını, köylünün yoksulluğunu, geri kalmışlığını ve aydınla olan çatışmasını anlatan yazar; daha sonraki hikâyelerinde benzer konuları işlemekle beraber hikâye tekniğini geliştirmiştir.” (Karabulut, 2002: 186). Yazarın hikâye anlayışı onun hayata bakışıyla da yakından alakalıdır. O, hayata ve insanlara pozitif bakan, insanların dertlerini, acılarını ve sevinçlerini ön plana alan bir sanatçıdır.

Şevket Bulut, şair ve yazarların halktan kopmamasını ister. Öz benliğinden kopmuş yazarlar başarılı olamaz. “O, bununla beraber Batı’yı taklit eden yazarları yermektedir. Ona göre bir sanatçının kalıcı eser verebilmesi için sağlam bir dünya görüşünün olması gerekir.” (Karabulut, 2016: 38). Bu ancak “millî benliğe dönüşle” gerçekleşebilir: “Ben mahallilikten milliliğe, millilikten ise evrenselliğe gidileceği görüşündeyim... Hikâyelerimde Maraş, Gaziantep, Adana, Hatay, Malatya gibi geniş bir bölgeyi işlemeye çalışıyorum. Bilmediğim, görmediğim bir çevreyi ve insanlarını nasıl anlatırım? İnsan her yerde insandır... Önemli olan bir bölgeyi odak alarak onun kımıl kımıl yaşantısını verebilmek, dramını yakalayabilmektir.” (Sorgunlu, 1980).

Şevket Bulut’un hikâyelerinde kişiler dünyası oldukça zengindir. “Yazar, hikâye kahramanlarını yakından tanıdığı Anadolu insanından seçer. Bu bakımdan onun hikâyelerinde görülen şahsiyetler günlük hayatta sıkça karşılaşılan kişilerdir.” (Karabulut, 2017: 170). Yazar, bu hususta şu ifadeleri kullanır: “Evet, ben tavır koyarken sürekli halkımın yanında yer alırım. Aydın son 150 yıldır sürekli bir yanılgı içindedir. Hangi düşünceyi savunmuşsa sonunda hüsrana uğramıştır. Ama ana cevher olan halk, yaratıcının verdiği büyük bir altıncı hisle hiçbir zaman tarih karşısında yanılgıya düşmemiştir. Okur-yazar olmasa bile, ariftir ve yanlış adım atmaz.” (Türk, 1996).

Yazar, aydın ile halkın iç içe olmasını ister. Aydınların halktan uzaklaşması toplum için sıkıntılı bir durumdur. “Şevket Bulut, Türkiye’de kendine aydın diyenlerin, Türkiye’nin yerli gerçeklerini kavramaktan aciz olduklarını sıklıkla vurgulayarak köylü romantizminden uzaklaşır. Bu durumu ideolojik bir tarafgirlikten kurtarmak için hikâyeleme tekniğinde bakış açısının etkili gücünü kullanır.” (Hüküm, 2019: 92). Bulut, ideolojiyi öne çıkaran sanatçıların eserlerinin kalıcı olamayacağını ifade eder.

Güneydoğu Anadolu Bölgesi’ni yakından tanıyan Bulut, bu bölgedeki insanların yaşayışını, kültür, gelenek-görenek ve dramını yansıtmada ustadır. “Bulut’un gözleme dayanan hikâyelerinde bu durum daha iyi işlenir. Anadolu’nun yoksul insanları, kadını, erkeği, çocuğu, delileri, hocaları, küçük memurları, köy ağaları... vb. toplumun birer üyesi olarak hikayelerde yer alır. Bulut’un hikâyelerindeki şahıslar yapmacıktan uzaktır.” (Karabulut, 2013: 171). O, gerçekçi bir algıyla hikâye karakterlerini kurgular.

Şevket Bulut’un hikâyelerinde kişiler dünyası genel olarak günlük hayatta yaşayan kişilerden oluşur. Onun bazı hikâyelerinde olaylar belirli tiplere bağlı olarak şekillenir. Bu hikâyelerden bazılarını şöyle ifade etmek mümkündür: “Gözleri Sulu Meryem, , Yumuşçu Nine, Takoz Ahmet, Delinin Ağzındaki Meme, Yalnız Mezar, , Sığıntı, Ejder Dayı’nın Öküzleri, Elbistanlı Şemo, Eğitimci Bal Hasan vb.

“Gözleri Sulu Meryem” isimli hikâyede Dilenci Meryem yakınlarını yirmi yıl önce Erzincan depreminde kaybetmiş, yaşlı ve ak saçlı bir kadındır. Kimsesiz ve korumasız olduğu için dilenerek geçimini sağlar. Yazar bu hikâyede kimsesiz ve yoksul insanları Meryem’in şahsında verir.” (Karabulut, 2013: 172).

Hikâyede Meryem şu cümlelerle tasvir edilir: “Üstü başı perişan, yüzü güneş çalığı, saçları ak, bakışları donuk donuk bir kadın, durmadan ağlıyordu. Kadının köşeli yüzü, gençliğe mendil sallamış, orta yaşın coşkunluğunu aşmış, ihtiyarlığın sahillerinde demirlemiştir... Sesi bile ağlamasına katılıyordu. Dudakları titriyor kirpikleri kıpırıyor, yüz kasları geriliyordu. Başına kirden siyahlanmış beyaz bir tülbent örtmüştü. Tülbendin mavi boncuklu oyaları yer yer dökülmüş; kırık tarakları andırıyordu. Rengi solmuş dallı entarisinin üstünde sayısız yamalar sırtıyordu. Entarisi üzerinde renk renk yama yelek giymişti. Lastik ayakkabıları çamurluydu. Ayakkabıların topukları kesik olduğu için, ayağından öne doğru bir karış fırlamış, buruşuk, çatlak topukları meydana çıkmıştı... Yürürken bacakları dışa doğru ayrılıyordu. Beli kamburlaşmış, dizleri titriyordu. Sanki sırtına bütün Anadolu insanının çilesini yüklemişlerdi..”. (Gözleri Sulu Meryem/Al Karısı., s.15-16).

“Yumuşçu Nine” isimli hikâyede olay örgüsü yaşlı bir kadının etrafında kurgulanır. Yumuşçu Nine şu ifadelerle tanıılır: “Parmakları ince mumları andırıyordu. Bütün vücudu sapsarıydı. Çıkıntılı kemikleri dışarı fırlamıştı. Çenesinin altındaki deri, durmadan titriyordu. Gür saçlarında kına ve beyaz renk cenk halindeydi. Saçının uçları kınalı, köke doğru yaklaştıkça beyazlaşıyordu. Gözlerinin

altındaki mor çukurlar insana ürperti veriyordu. Yüzü zayıfladıkça, tüylü burnu irilemişti...
(Yumuşçu Nine/Al Karısı, s.,119).

Yazarın hikâyelerinde erkek karakterler de önemli yer tutar. Bu grupta babalar, kayınbabalar, kocalar, iyi ahlaklı kişiler, kötü karakterli erkekler vb. işlenir. Baba ve koca tipi genel olarak ataerkil yapıyı yani otoriteyi temsil eder. Hikâyelerde anneler daha duygulu ve hassas tipler çizerken; babalar annelere oranla daha sert bir karaktere sahiptir. Babalar, birçok zorluğa göğüs gererek ailesinin geçimini sağlar. Baba tipinin görüldüğü bazı hikâyeleri şu şekilde belirtebiliriz: “Baba ile Oğul” da Çıplak Ali, “Odacı Mehmet Efendi”de Mehmet Efendi, “Asma”da Şahne Mehmet, “Eğitmen Bal Hasan”da Hasan Efendi ile Topal Derviş, “Aklıyla Oynayan Çocuk”ta Elif’in babası fedakâr baba tipine örnek olarak verilebilir. (Karabulut, 2013: 174).

Çocuklar da Şevket Bulut’un hikâyelerinde çocuk önemli bir yer tutar. Birçok eserde Anadolu insanının fakirliği çocukların da etkilendiği bir durum olarak verilir. Ayrıca, Anadolu insanı için çocuğun çok önemli olduğu vurgulanır. Çocuk sahibi olamayan ailelerde büyük sıkıntılar görülür. Bazı hikâyelerde ise olay örgüsünde çocuklar ön plana çıkar: Dolmalar”, “Salça”, “Cin’in Sırtındaki Bıçak”, “Okul Arkadaşım “Akrepler”, “Asma”, “Kezzap”, “Baharı Göremeyen Çocuklar”, “Aklıyla Oynayan Çocuk” vb.

“Cin’in Sırtındaki Bıçak”ta yaz tatilini köyde geçirmek için köye giden Halil isimindeki bir çocuğun başından geçen olaylar anlatılır. “Akrepler” isimli hikâyede paraları olmadıkları için akrep yakalayıp satan çocuklar anlatılır. “Dolmalar”da babasının ilgisizliği nedeniyle aç ve sefil kalan Ökkeş ve Zeliha’nın dramı anlatılır. “Günah Dönemeci” isimli hikâyede babaları kaçakçılık yaparken mayın tarlasında ölen Mustafa ve Selver’in acı hayatı anlatılır. “Kezzap”ta ise zalim bir babanın beş çocuğundan birini sakatlayıp dilenci olması için satmaya kalkışması anlatılır. (Karabulut, 2013: 176).

“Aklıyla Oynayan Çocuk”ta Maraş olayları sırasında militanların saldırma uğrayan suçsuz günahsız Elif, korkudan aklını kaybeder. Yazar, toplumsal olayların Elif gibi birçok çocuğu derinden etkilediğini ifade etmek ister. Elif, burada adeta acı çeken diğer çocukların temsilcisidir: *“Ey aklıyla oynayan zavallı çocuk! O kanlı günlerin derin izlerini yüz çizgilerinde görür gibiyim... Sen, hepimiz adına feda edilen bir kurbansın... Nolur bizi bağışla!..* (Aklıyla Oynayan Çocuk/Baharı Göremeyen Çocuklar, s.170-171).

Bazı hikâyelerde sekreter, öğretmen veya memur olarak çalışan genç kızlar da yer alır. “Fıstık Ezmesi”nde bayan sekreter, “Takoz Ahmet” hikâyesinde köyde öğretmenlik yapan Sabahat ve Güler Hanım’ı görürüz. “Gölgesiz Ağaçlar”da ise Genç bir bayan öğretmen yer alır. “Baba ile Oğul” adlı hikâyede, Milli Eğitim Müdürlüğü’nde çalışan bayan memureler görülür. (Karabulut, 2013: 177).

“Üstün Başarılı Öğretmen”de Durdu Bey dürüst ve çalışkan bir kişilikte bir öğretmen iken Durmuş Ali Bey, köyü ve köylüyü sevmeyen, düşük ahlaklı bir öğretmen tipi çizer. “Eski Toprak”ta ise Müjgân Hanım emekli bir öğretmen olarak görülür. “Takoz Ahmet”te Sabahat Hanım ile Güler Hanım

köyde öğretmenlik yapmaktadır. “Mardinli Vahit Hoca”da Vahit Hoca Maraş halkınca çok sevilen emekli bir öğretmen olarak verilir. “Odacı Mehmet Efendi” adlı hikâyede ise okuldaki birçok öğretmenin işini iyi yapmadığı belirtilir.

Yazarın hikâyesinde “din adamları”nın da önemli bir yeri vardır. Köylerde veya kentlerde imamlık ve müezzinlik yapan birçok şahsiyet görülmektedir. “Ölü Salası”nda av merakı yüzünden görevini ihmal eden Müezzin Veli ile görevini eksiksiz yapan Çarşı Camii imamı Mevlüt Efendi’yi görmekteyiz. “Haram Para”da Diyanet’ten emekli Müftü Ömer Efendi, “Kible”de Müftü Hafız Ali Efendi, “Cuma Namazı”nda ak sakallı, nur yüzlü, hafif kamburca olarak tanıtılan köy imamı ve “Gölgesiz Ağaçlar”daki Bilal Hoca bu grupta yer alır. (Karabulut, 2013: 180).

Bir kısım hikâyede vali, kaymakam gibi kişiler de görülür. Bunlar devletin önemli kademelerinde görev yapmalarına rağmen halkın sorunlarına pek çare bulamazlar. “50. Yıl Armağanı” adlı hikâyede ülkesinin gerçeklerinden uzak yaşayan bir vali şöyle tanıtılır: *“Vali bey doğma-büyüme İstanbulluydu. Susuzluğun ne demek olduğunu pek bilmiyordu. Köy deyince, aklına hep İstanbul ve çevresi geliyordu... Bu bölge, Marmara ve Ege bölgesine hiç benzemiyor! diye düşünmektedir.* (50. Yıl Armağanı/Dilek Çınarı, s. 145).

Bu grupta yer alan diğer meslekleri ve şahsiyetleri şöyle ifade etmek mümkündür: “Bir Tanker Su”da Kuyucu Memik, “Yılcı Yusuf”ta muska satan Yusuf, “Hava Parası”nda Oduncu Aziz, “Ölüm Korkusu”nda Minareci Abdullah Usta yer alır.

Bulut, özellikle Anadolu insanının trajedisini dile getirmek istediği için köy ve köylüye çokça yer verir. Yazar, köylünün kendi kaderine terk edildiğini, ağanın köylü üzerinde otorite kurduğunu belirtir. Onun hikâyelerinde hemen hemen bütün köylüler yoksuldur; aynı zamanda çoğunun okuma yazması yoktur... Köylerde ağadan sonra ise en yetkili kişi olarak “Şıh” gelir. Köylü Şıh’ın her dediğini de harfiyen uygular. Şıh’ın nefesinden mahrum ölmekten aşırı derecede korkular. Köylü devlet memurlarını pek tanımaz. Devleti sadece jandarmasıyla vergi memurlarıyla tanır. (Karabulut, 2013: 182). Yazar, köylü ile devletin bağlarının çok zayıfladığını, devlet dairelerinde rüşvetin arttığını dile getirir.

“Temel Atma Töreni” adlı hikâyede Gülay Bacı yaşlı, fakir ve acınacak bir haldedir. Kadın, kendisine yapılan haksızlıkları Vali’ye şu ifadelerle dile getirir: *“-Vali beyim.. Başıma gelenleri heç sormuyon!.. Ben bu köyün en yoksul kadınıyım.. Muhtar denilen kansız, temele kan akıtmak, size et yedirmek için, benim toklumu kestirmiş! İki yaşındaki tosunum da kayıp!.. Eğer adaletin varsa muhtardan hesap sor...”* (Temel Atma Töreni/Kefensiz Ölüler, s.123-124).

Şevket Bulut’un hikâyelerinde toplumda çokça karşılaşılan kişiler yer alır. Yazar, bu kişileri irdelerken mümkün olduğu kadar gerçekçi olmaya çalışır. Yazar, özellikle iyiler-kötüler, namuslular-namussuzlar, zalimler-mazlumlar, âlim-arif olmak üzere insanları karakterleri bakımından tezat bağlamda da ele alır.

SONUÇ

Şevket Bulut, 1970 sonrası Türk hikâyeciliğinin önemli isimlerindedir. Onun hikâyelerinde zengin bir şahıs kadrosu yer alır. Yazar, hikâyeye kahramanlarını Anadolu insanından seçer. Onun hikâyelerinde kadınlar, erkekler, çocuklar, gençler, yaşlılar, köylüler, kasabalılar, şehirliler, iyiler, kötüler, zalimler, mazlumlar, âlimler, arifler, veliler, olağanüstü ve hayali varlıklar vb. yer alır. Yazar, hikâyeye karakterlerini realist bir şekilde kurgular.

KAYNAKÇA

BULUT, Şevket (1975), Dilek Çınarı, İstanbul: Türk Edebiyatı Yay., 1. Baskı.

BULUT, Şevket (1984), Kefensiz Ölüler, İstanbul: Dergâh Yay., 1. Baskı.

BULUT, Şevket (1996), Baharı Göremeyen Çocuklar, Kahramanmaraş: Dolunay Yay., 1. Baskı.

BULUT, Şevket (tarihsiz), Al Karısı, İstanbul: Dergâh Yay.

HÜKÜM, Mudammed (2019), Yerliliğin Sınırında, Şevket Bulut'un Hikâyelerinde Yerlilik, Akçağ Yayınları, Ankara.

KARABULUT, Mustafa (2002), Şevket Bulut'un Hayatı ve Hikâyeye Anlayışı, Fırat Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi, Cilt: 12, Sayı: 2, 183-190.

KARABULUT, Mustafa (2017), Modern Türk Hikâyeciliği ve Şevket Bulut, Manas Yayınları, Elazığ.

KARADIŞOĞULLARI, Ekrem (2007), Şevket Bulut Ve Hikâyeciliği, A. Ü. Türkiyat Araştırmaları Enstitüsü Dergisi, Sayı: 33.

LEKESİZ, Ömer (2001), Yeni Türk Edebiyatında Öykü-4, Kaknüs Yayınları, İstanbul.

SORGUNLU, Ümit Fehmi (1980), Sorgunlu, Hikâyeci Şevket Bulut ile bir konuşma, Kayseri, Küçük Dergi, Sayı: 12, Mayıs 1980.

TÜRK, Ahmet (1996), Şevket Bulut ile Yapılan Son Konuşma, Dergâh, Edebiyat, Sanat, Kültür Dergisi, C. VII, S. 82.